

O VIATĂ RATATĂ

CAPITOLUL I

În momentul în care ești anunțat că trebuie să cobori din nou la încarnare, te cuprinde o tristețe nemaipomenită. Spun o tristețe nemaipomenită, căci cu fiecare încarnare în plus ai senzația că supliciul este fără de sfârșit. Locul tristeții, după o vreme este luat de o stare de nesiguranță, căci acum toți membrii grupului oamenilor au avut cel puțin cinci încarnări, deci au o experiență bogată în ceea ce promiți și ceea ce poți să realizezi după ce ai uitat tot ceea ce ai de făcut.

Pe mine personal, în tot șirul încarnărilor mele, cel mai tare m-a mirat cum de la început nu puteam suporta corpul de carne, părându-mi-se incomod, strâmt și mizerabil, iar cu vremea ajungeam să-mi placă atât de mult în corpul acesta încât eram în stare de orice numai pentru a nu mă dezlipi de el.

După ce trece și starea de nesiguranță ajungi în fața programelor ce le ai de îndeplinit și întotdeauna ieși de aici cu o stare de exaltare nemaipomenită. Totul ți se pare ușor din cale-afară, copilăresc, iar experiența își va spune cuvântul fără îndoială. Mai există de asemenea și frații care-ți vin în ajutor, care te trag de mânecă atunci când ai uitat de ce ai venit. Totul este plin de speranță, nu se poate să ratezi, nu se poate să te pierzi în materie.

Oare ce ți se poate întâmpla, ca să fii deturnat de la calea cea dreaptă? Nimic. Ești pregătit intens pentru ca să revii în forță pe pământ, în materie. Cunoști tot ceea ce trebuie să cunoști și chiar dacă ți se șterge cunoașterea, sufletul îți este bun și pe măsură ce meriți, recapeți cunoașterea pe care ai acumulat-o pe parcursul trăirilor proprii. Pe lângă toate acestea mai există o speranță: nimeni nu cade de pe un nivel la care și-a câștigat accesul, chiar dacă alege greșit.

Cum se poate una ca asta? Prin oprire imediată. Ai ales greșit? Ești imediat oprit. Vii înapoi la nivelul de curățare și ți se oferă un alt program. Totul este să poți rezista la rușinea care te cuprinde când frații încearcă să te ajute. Fiecare atingere a lor, fiecare privire te doare, căci avem cu toții acel orgoliu blestemat, din pricina căruia suferim de atâta vreme. Toți, dar absolut toți am lăsat la urma lecția răbdării și a smereniei. Tuturor ni s-au părut teme foarte grele. Răbdarea o mai înveți cum o mai înveți, vrând, nevrând, căci nu ai încotro, dar smerenia nu se poate învăța așa. Smerenia trebuie acceptată de bună voie, iar când ai acceptat-o, încep încercările ușoare, grele și foarte grele. Cine nu a învățat ce este răbdarea nu poate pune problema smereniei. Totul este legat prin fire invizibile, prin trăiri. Trăirile sunt cele ce ne însoțesc existența indiferent unde am fi în plan material sau în plan eteric. De aici de unde ne aflăm acum, de dincolo de moartea trupului de carne, pot spune că simțim la fel ca și în plan material, doar că au dispărut senzațiile tipic materiale: foame, sete, căldură, frig. Bucuria sau tristețea rămân totuși. Te poți bucura sau întrista din diverse motive de aici sau din materie. Cel mai tare te îngrijorează ființele dragi lăsate în materie. Pentru ele încerci să faci imposibilul pentru a le ajuta, fie chiar și schimbând forma de om în formă de animal. Cum să înveți ce este smerenia mai ușor, dacă nu așa. Bineînțeles este vorba despre cea mai simplă formă a smereniei. Chestiunea ține de alegerea proprie. Cobori în trupul unui cațeluș, ajungi în casa celui pentru care ai coborât la încarnare, cel pe care vrei să-l ajuți, vrei să-i alini singurătatea și tristețea. El te iubește, tu îl iubești, vă simțiți legați unul de celălalt, dar tu din greșeală faci o boacăină, atingi cu coada paharul lui de pe măsută, de exemplu, pahar care cade, se varsă și se sparge. O adevărată tragedie pentru stăpân. Încerci să-i explici telepatic, dar el nu prinde unda ta, căci nu are decât o frecvență și aceea este blocată, încerci să-i

vorbești, dar nu te înțelege. El este OMUL, el este superior, deci te va pedepsi. Ce mai contează atunci sacrificiul tău. Viața e nedreaptă.

Nu apuci să gândești așa, când pe unul din multiplele tale canale trelepatice deschise comunicării ți se și transmite:

- Ai ceea ce meriți. Faptele tale anterioare o solicită. Nu puteai alege trup de animal dacă erai mai bun înainte.

Dai dreptate celui ce te-a pus la punct și înveți smerenia. Înveți ce este libertatea condiționată, mâncarea oferită sau uitată și multe altele.

Și eu mai aveam de învățat răbdarea și smerenia și așteptam cu nerăbdare să fiu chemată pentru a mi se prezenta programul după care aveam să funcționez aproape o jumătate de secol pământesc.

Când m-au chemat, nu m-am întristat prea tare, căci aflasem de la prietenii mei că și ei vor coborî aproape odată cu mine, că vom locui în același oraș și că vom fi chiar legați prin destin. M-am prezentat urgent în sala programelor. Aici era o atmosferă foarte oficială. Bătrânul stătea la mijlocul mesei și chiar el îți dădea indicațiile necesare. Am studiat în amănunțime ceea ce aveam de înfăptuit și m-am bucurat când am ajuns la momentul în care-l întâlneam din nou pe cel care odată fusese Ioan, căci el nu făcea parte din grupul oamenilor și nu mă așteptam să-l mai întâlnesc vreodată în materie. Toți cei ce fuseseră apostoli pe vremea lui Iisus aveau să-mi fie prieteni acum. Îi cunoșteam pe toți, aveam multiple trăiri împreună, căci de la Atlantida și până în prezent tot în același grup de viață fusesem. Doar pe Ioan îl întâlnisem o singură dată, în rest, pe ceilalți îi cunoșteam bine.

Ce mă durea încă de pe acum era faptul că, Ioan nici de data aceasta nu dorea să-mi fie prieten sau mai bine zis prietenă, căci urma să-l întâlnesc în corp de femeie, așa cum urma să fiu și eu. De ce? Aici nu scria decât atât: „căci ști-va să deosebească Adevărul de Minciună”. Aș fi vrut să cer explicații, dar nu puteam să mă arăt că nu am înțeles. De supărare nici nu am mai putut citi mai departe. Esențialul era următorul aveam de trăit o viață calmă, fără greșeli esențiale. Am lăsat totul baltă și am cerut voie să ies să mă odihnesc. Faptul că aveam să fiu refuzată în pornirea mea sinceră m-a făcut să recurg la această stratagemă. Bătrânul m-a privit intrigat.

-Știi că ceea ce faci acum nu este bine? m-a întrebat el cu voce gravă.

Eu nu am răspuns nimic. Doream doar să ies din această încăpere unde muream de rușine, de parcă eram mai mult decât dezbrăcată în fața lor.

- Sunt obosită, lăsați-mă în pace!

- Treaba ta, dar bine nu o să-ți fie dacă ai început cu minciuna de pe acum. Te-a durut ce-ai aflat. De ce? Din cauza nivelului tău spiritual. Despre asta este vorba. De aici și până a deveni obiectele celui rău nu este decât un pas. Un pas mic. Din clipa în care îl acceptați drept ajutor sau poate chiar ajungeți să-l invocați, încetul cu încetul vă acaparează sufletul și nimic nu se mai poate face pentru voi până nu renunțați singuri, de bună voie. Atunci încercările vin grele și foarte grele pentru a vi se încerca credința.

Tăceam și doream să plec.

- Ce-ai să faci fără să-ți cunoști programul până la capăt?

- Ce-am făcut și altă dată când l-am uitat.

- Nu e totuna-zise Bătrânul. Una este să uiți, dar când ți se explică în amănunt să-ți aduci aminte și cu totul altceva este să nu știi nimic. Atunci oricine ți-ar șopti în ureche vei crede că e cel ce știe Adevărul. Ai grijă! Lasă-ne să-ți luminăm calea!

Tăceam și doream să plec.

- Nu lăsa întunericul să-ți cuprindă sufletul. Noi suntem obișnuiți ca una să promiteți și alta să faceți, dar nu mi s-a mai întâmplat ca cineva să se supere atât de rău încât să nu mai vrea să afle mai departe. La urma urmei, în această viață tu ca și ceilalți trebuie să treceți din nou prin încercările esențiale ale vieților trecute. Ca să vedem dacă ați învățat ceva.

- Nu vreau să vă mai ascult, vreau să ies! Mă chinuiți mai tare chiar decât m-ar chinui materia. Prefer materia decât să mai stau în fața voastră.

Am ieșit înnebunită de mânie din încăpere și m-am îndreptat în viteză spre locul unde era poarta de trecere dintr-un spațiu în altul. Trebuia să cobor chiar acum. M-am aruncat prin poartă orbește înainte. În timp ce coboram spre trupul meu de copil, la trecerea prin spații am văzut o imagine care m-a întristat și mai tare. Am zărit două ființe de lumină. Una era roz movulie și eram sigură că era însuși Iisus, iar cealaltă era galben aurie, care probabil era Ioan, ucenicul cel iubit. Am auzit vorbele ucenicului: „Eu sunt om pentru că am puterile omului din mine prin Adevăr, Iubire și Înțelepciune. Lumina este puterea mea și prin ea mă manifest în lume. Lumina vine din adâncul ființei mele.”

Probabil că era jurământul lui de credință sau crezul său.

Răspunsul lui Iisus veni imediat: „Voi fi permanent cu tine. Poți a te bizui pe ajutorul meu în clipa de nevoie. O parte din mine va fi în adâncul ființei tale alături de lumina-ți proprie. Cheamă-mă la nevoie!”

Cele două lumini s-au împletit una în jurul celeilalte. Două picături de lumină: una galben aurie și cealaltă roz movulie au coborât spre materie, iar restul luminii s-a retras la locul ei formând ființa cea cu o mulțime de ochi ce sta în dreapta lui Iisus și pe însuși Iisus. M-am uitat către cele două picături de lumină. Atât de puțin cobora din Ioan? Era atât de bun el sau era împărțit în mai multe corpuri? Oricum ar fi fost, eram invidioasă deja căci eu eram mare și greoaie. Era clar, nu-mi venise timpul să cobor și nu se făcea ce vroiam eu ci se făcea voia Tatălui Ceresc. De obicei când coboram la încarnare, trecerea se făcea foarte rapid, nu apucam să văd prea multe. Acum însă, mă învârteam fără rost și asta mă durea. Nu știam cât timp trecuse. Îmi doream acum să revin, dar nu mai știam drumul înapoi. Mă rătăcisem și nici măcar nu ajunseseam în materie. Îmi părea rău de ceea ce făcusem, de felul cum reacționasem. La urma urmei ce aveam eu cu ucenicul cel iubit? Nu aveam meritele lui, dar nici nu eram ce era el. Eu eram doar un om și atât. El era altceva, de altă natură. El era cel ce trebuia să ne ajute și asta abia acum înțelegeam.

-Îmi pare rău Doamne, te rog ajută-mă! Ajută-mă acum și mereu pe mine păcătoasa! Deodată ceva așa ca o forță inimaginabil de mare m-a smucit și imediat am intrat pe traiectoria destinului meu.

Așa am ajuns la corpul meu de nou născut, pe care nu apucasem încă să-l termin. Când l-am văzut era mult prea târziu, nu mai puteam face nimic decât să suport. O singură alinare aveam. Trăsăturile feței și în general trupul îmi erau perfecte. Aveam să fiu o fată frumoasă, chiar dacă nu pe deplin sănătoasă la început. Cu timpul, însă aveam să-mi pun treburile la punct și urma să am un trup perfect sănătos și foarte arătos.

Doctorul ce ajutase la ieșirea corpului în lume, trăgea palme disperate pe fesele mici ale pruncului. Stam și priveam și mă distram când forța cea mare a cordonului de argint mă trase în interiorul trupului pe deplin. Legătura era făcută. Am fost trasă fără milă în interiorul corpului mititel și fără să vreau, din cauza durerilor cărnii aceleia, am urlat cât am putut.

- Doamne, de ce mă pedepsești?

În afară nu s-a auzit decât o orăcăială slabă și nemulțumitoare pentru doctor.

- Doamnă, zise bărbatul doctor, aveți o fetiță minunată. Este ca un bibelou. Să sperăm că o să trăiască. Este născută prematur, dar are forță, completă el punându-mă pe măsura medicală.

O femeie a venit și m-a spălat rapid, mi-a curățat nasul și puțin pe gât, după care m-a învelit căci era destul de frig în încăpere. Bărbatul în clipa în care am fost gata înfășată m-a ridicat într-o mână și m-a prezentat mamei.

- Doamnă, iată-vă fiica!

Am privit la femeia din fața mea și ea m-a privit pe mine. Cine era femeia asta? Nu o cunoșteam și ar fi trebuit să fie cea mai bună prietenă a mea din totdeauna. Nu mai înțelegeam nimic sau nu mai știam nimic....

Am încercat să-mi amintesc ceva din ceea ce citisem puțin mai devreme, dar nimic nu-mi venea în întâmpinare. Grozav! Iată-mă în lume, într-un trup de prunc prematur născut, fără să-mi știu programul sau să-mi amintesc de cineva. O jale imensă m-a cuprins și am început să plâng din tot sufletul.

-O să trăiască a mai spus doctorul, înțelegând că am destulă putere pentru a veni în lume și a rezista aici.